

вають інноваційні розробки. Інноваційне підприємство займає визначальну роль та має першочергове право вибору способу використання інновації, що створює умови для інших учасників інноваційної діяльності. Найбільш ефективним способом є спосіб тривалого практичного використання інновації інноваційним підприємством. Вибір цього способу обумовлений можливостями інноваційного підприємства. Поповнити або створити необхідні можливості треба за рахунок партнерських зв'язків, а саме, наприклад, якщо інно-

ваційному підприємству недостає фінансових ресурсів, то воно здійснює пошук інвесторів, не вистачає виробничих потужностей – пошук субпідприємців і таке ін. Розглянуті партнерські зв'язки створюють необхідні умови для тривалого використання інновації. Наведене вище спонукає визначити в подальших дослідженнях критерії вибору типу оптимальних партнерських зв'язків, в залежності від виду можливостей, що бракує.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Ілляшенко С.М. Управління інноваційним розвитком: проблеми, концепції, методи : навч. посіб. / С.М. Ілляшенко — Суми : ВТД "Університетська книга", 2003. – 278 с.
2. Федулова Л.І. Інноваційний розвиток промисловості України: тенденції та закономірності / Л.І. Федулова // Актуальні проблеми економіки. – 2007. – № 3. – С. 82-97.
3. Василенко В.О., Шматько В.Г. Інноваційний менеджмент : навч. посіб. / В.О. Василенко, В.Г. Шматько – К. : ЦУЛ Фелікс, 2003. – 440 с.
4. Глухова Л.В. Управление инновационной деятельностью предприятий в современных экономических условиях (методология, теория, практика) : автореф. дис. на соискание науч. степени док. экон. наук : спец. 08.00.05 / Л.В. Глухова; ФГОУ ВПО «Академия бюджета и казначейства Министерства Финансов РФ» — М., 2010. — 56 с.
5. Давила Т. Работающая инновация: как управлять ею, измерять ее и извлекать из нее выгоду / Т. Давила, М. Дж. Епштейн, Р. Шелтон ; пер. с англ. ; под научн. ред. Т.Ф. Козицкой. – Дн-ск : Баланс Бизнес Брукс, 2007. – 320 с.
6. Акулинин Д.Ю. Экономика, финансовое обеспечение и налогообложение инновационной деятельности : уч. пособ. / Д.Ю. Акулинин. — Тюмень : Из-во ТюмГУ, 2011. – 444 с.

УДК 658.589:334.012.64

ЄВТУШЕВСЬКА О.О., канд. екон. наук, доцент
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса

ОСОБЛИВОСТІ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ ПІДПРИЄМСТВ МАЛОГО БІЗНЕСУ

Розглянуто особливості діяльності малих інноваційних підприємств, визначено основні проблеми даного процесу, а також запропоновано можливі шляхи їх вирішення.

Ключові слова: інноваційний процес, мале підприємство, венчурний бізнес, бізнес-інновації, бізнес-інкубатори

Considered are the peculiarities of activity of small innovative enterprises, defined the main problems of this process, as well as the possible ways of their solution.

Keywords: the process of innovation, small business, business venture, business-innovation, business-incubators

Вступ. Актуальність даного питання для сьогодення пояснюється тим, що розгортання науково-технічної революції підтверджує висновок інноваційної теорії про вирішальну роль інновацій у циклах економічного розвитку. Сучасні данні підтвердили тісний зв'язок виробничих циклів з характером виникнення і поширення науково-технічних інновацій.

Важлива роль у даному процесі відводиться малим підприємствам, адже саме вони є специфічною організаційною формою інноваційної діяльності, що необхідна як для розвитку економіки країни в цілому, так і для задоволення індивідуальних потреб.

Постановка завдання. Значний внесок у розробку проблем розвитку діяльності малих інноваційних підприємств внесли вітчизняні вчені Василенко В.О., Гальчинський А.С., Геєць В.М., Кінах А.К., Семиноженко В.П., Ілляшенко С.М., Лапко О.О., Новицький Н., Харківський Д.Ф., а також відомі зарубіжні вчені – Глаз'єв І.Г., Зінов В.Г., Орлов А.,

Менш Г., Сахал Д., Ван Дейн, Кляйнкнехт А., Шумпетер Й., Фрімен Х. та деякі інші. Проте більшість робіт присвячена вирішенню окремих аспектів проблеми, що обумовлює необхідність подальшого розгляду даного питання.

Результати. Інноваційний бізнес - найуразливіша частина українського малого бізнесу. Інноваційний сектор економіки в розвинутих країнах представлений декількома сегментами. По-перше, - корпоративними структурами (сюди входять науково-дослідні підрозділи великих компаній або їх дочірні венчурні фірми, що є інноваційними підприємствами, виділеними зі складу корпорації на період створення і комерційного освоєння нововведення (фірми - «спін офф») і керовані через спеціальні підрозділи головних компаній. По-друге, – державно-громадськими утвореннями (зокрема навчальними закладами, університетськими дослідницькими центрами і т.п.). По-третє, – малими інноваційними фірмами (МІФ). Нічого подібного в Україні, за невеликим виключенням, немає.

Становлення інноваційного підприємництва тісно зв'язане з розвитком практики венчурного (ризикового) фінансування. У широкому значенні під ним маються на увазі всі вкладення в ризиковані з погляду фінансових результатів проекти, перш за все у сфері високих технологій. У вузькому значенні воно означає довго- або середньострокові інвестиції у вигляді кредитів або вкладень в акції, здійснювані венчурними фондами з метою створення малих швидко зростаючих компаній. Найчастіше малі ризикові (або венчурні) підприємства пов'язані зі сферою НІОКР, тому для їх позначення використовується термін "малі інноваційні підприємства". Венчурні фонди існують в декількох організаційних формах, головною з яких є спеціалізована незалежна фірма венчурного капіталу (ФВК). Далі по значущості йдуть венчурні фонди великих корпорацій, інвестиційні компанії малого бізнесу, науково-дослідні товариства з обмеженою відповідальністю, що є формою сумісного фінансування НІОКР.

Через свої венчурні фонди корпорації здійснюють ризикове фінансування малих фірм, які є формою інтеграції останніх з великими структурами. З урахуванням цієї обставини, перспективи розвитку в Україні венчурного фінансування доцільно пов'язати перш за все з реалізацією можливостей фінансово-промислових груп, що з'являються. Налагодження їх взаємодії з малими інноваційними фірмами сприяло б пом'якшенню суперечності між незатребуваністю чималого наукового потенціалу українських учених і необхідністю кардинального оновлення технічної основи майже всіх галузей народного господарства. Держава покликана створити адекватне цій задачі зовнішнє середовище, а також здійснювати пряму фінансову підтримку пріоритетних венчурних розробок. Важливу роль здатні зіграти спеціальні фонди фінансування, що ініціюються державою і об'єднаніми підприємств.

Впровадження передових розробок у виробництво, як і раніше, залишається слабким місцем української науки. Україна практично ще й не приступила до організації такої поширеної на Заході форми бізнесу, як венчурні фонди і компанії. Але, навіть при незначному обсязі інвестування, венчурні фонди не виявили ознак "ризикованого капіталу", спрямовуючи свої ресурси, головним чином, на фінансове забезпечення традиційних інвестиційних проектів. Проте таке використання венчурних ресурсів не можна пояснювати лише прагненням запобігти зайвим ризикам. Причини є значно глибшими, і полягають вони: у недостатньому нормативно-правовому забезпеченні як інноваційної діяльності взагалі, так і венчурного фінансування зокрема; загальній обмеженості ринкового середовища України, оскільки венчурний бізнес неможливий без розвинених фондового ринку, банківської системи, страхового ринку, інвестиційно спрямованих пенсійних фондів тощо.

Низький рівень інноваційної активності малого підприємництва в Україні обумовлений загостренням інституціональних та ресурсних проблем інноваційної діяльності, а саме - фінансових, організаційно-правових, інформаційних та ринкового характеру.

В Україні сфера об'єктів специфічної інфраструктури інноваційної діяльності не демонструє високих темпів розвитку. Технопарки України практично єдині на сьогодні ефективно діючі механізми, які забезпечують зв'язок науки з

виробництвом і надають комплекс інфраструктурних послуг за рахунок спеціального режиму виконання інноваційних проектів. Проте їх кількість не відповідає умовам інноваційної стратегії розвитку економіки. Окрім того, практична діяльність більшості об'єктів загальної інфраструктури підприємницької діяльності спрямована на обслуговування потреб виключно традиційного підприємництва. Технопарки практично або починають роботу, або ведуть досить обмежену інноваційну діяльність.

Слабо розвинена і посередницька мережа. В даний час діє, можливо, не більш двох-трьох десятків українських консалтингових фірм, що спеціалізуються у сфері пошуку і комерціалізації високих технологій, причому дійсно активними серед них є одиниці. Більшість цих компаній базується в Києві. В Україні діє також певне число дочірніх структур або представництв іноземних компаній, що займаються пошуком і трансфертом технологій, а також уповноважених приватних осіб, що виконують доручення в цьому напрямі. Незначну участь в процесі комерціалізації технологій беруть також патентні повірені і патентно-правові фірми. Незважаючи на накопичений певний позитивний досвід по створенню інфраструктури комерціалізації технологій і ринку інтелектуальної власності, така інфраструктура в Україні практично відсутня, і широкомасштабна діяльність по комерціалізації технологій не ведеться.

Висновки. Таким чином можна зробити наступні висновки:

1. Для вирішення питання активізації інноваційної діяльності підприємств на мікро-рівні треба створити відповідне економіко-правове середовище, яке б стимулювало товаровиробника впроваджувати науково-технічні розробки та інновації і включало механізм активного державного регулювання.

2. Рішенням проблеми ресурсного забезпечення малого інноваційного підприємництва є збільшення кількості об'єктів інфраструктури інноваційної підприємницької діяльності, здатної спрямувати ринкові ресурсні потоки на реалізацію інноваційних проектів та сприяти ринковій адаптації інноваційної продукції малих фірм.

3. Венчурний бізнес, незважаючи на високу ризикованість, є джерелом конкурентних переваг країни, в якій він функціонує, а значить може вивести її на передові позиції на світовому ринку.

4. Сприяти розвитку бізнес-інновацій в секторі малих і середніх підприємств.

5. Покращити можливості діяльності бізнес-інкубаторів шляхом ефективного використання інформаційно-комунікаційних технологій у процесі становлення підприємництва.

6. Створити інфраструктурну мережу на базі консалтингових фірм.

Виходячи з вищеперахованого варто зазначити, що вирішення цих проблем в Україні цілком реальне і є лише питанням часу. Україна сьогодні поступово розвивається і має всі можливості для створення в майбутньому на її теренах міського ринку інтелектуальної власності та зайняти передові позиції на світовому ринку. Однак час, що знадобиться на такі перетворення, невизначений, і багато в чому залежить від дій держави, інвестиційних фондів та дій інших економічних суб'єктів в цілому.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди). Закон України № 2299-III від 15.03.2001 [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.
2. Про інноваційну діяльність. Закон України № 40-IV від 04.07.2002 [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.
3. Матеріали Парламентських слухань у ВРУ щодо Стратегії інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів / Г.О. Андрощук, І.Б. Жиляєв, Б.Г. Чижевський, М.М. Шевченко – К. : Парламентське вид-во, 2009. – 632 с.
4. Михальченко Г.Г. Механізм функціонування венчурного бізнесу в Україні / Г.Г. Михальченко, О.В. Черняєва // Економічний простір. - 2008. - № 18. – С. 118-125.
5. Системний інформаційно-аналитический центр [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту: <http://siac.com.ua/>.
6. Національний інститут стратегічних досліджень [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту: <http://old.niss.gov.ua/>.
7. Науково-дослідний інститут інтелектуальної власності Національної академії правових наук України [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту: <http://www.ndiiv.org.ua/>.
8. Офіційний сайт Державного агентства України з інвестицій та інновацій // www.in.gov.ua.

УДК 657.37

ВАРЧУК О.А. ст. викладач, АНДРУСЯК А.В., студент
Одеський національний політехнічний університет, м. Одеса

**ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ БАНКІВ УКРАЇНИ
ЗГІДНО МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТИВ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ**

У статті досліджено процес переходу вітчизняних банків до Міжнародних стандартів фінансової звітності, виявлені проблеми та визначені переваги складання фінансової звітності згідно з Міжнародними стандартами фінансової звітності.

Ключові слова: банківські установи, користувачі звітності, Міжнародні стандарти фінансової звітності, бухгалтерський облік, фінансовий облік, фінансова звітність, проблеми, переваги, прозорість, облікова політика

The article examines the transition of domestic banks with International Financial Reporting Standards, found the problem and identified the benefits of the financial statements in accordance with International Financial Reporting Standards.

Keywords: banking institutions, users reporting, International Financial Reporting Standards, accounting, financial accounting, financial reporting, challenges, benefits, transparency, accounting policies

Вступ. У зв'язку з вступом України до Всесвітньої торгової організації та інтеграцією в Європейський Союз виникає гостра потреба у адаптації вітчизняного бухгалтерського обліку та фінансової звітності у відповідності з вимогами Міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ).

МСФЗ – це абревіатура, яка розшифровується як Міжнародні Стандарти Фінансової Звітності. Ці стандарти представляють собою набір документів, за допомогою яких регламентується складання фінансової звітності, яку можуть отримати зовнішні користувачі. Незважаючи на те, що мова йде про стандарти, насправді, способи складання звітності не задані жорсткими правилами, що не допускають інших тлумачень. Це такі принципи, як принцип безперервності дій, принцип нарахування, принцип доречності і т.д. Тобто, фактично, цей набір стандартів являє собою документ, у використанні якого важлива не буква правил, а їхній дух. Основна користь від МСФЗ полягає в тому, що вони роблять фінансову діяльність будь-якої компанії прозорою. Зажадавши звіт, можна скласти свою думку про стан компанії і визначитися, чи варто вступати з цією компанією в економічні відносини, а також знайти відповідь на питання, на що можна розраховувати [1].

До МСФЗ відносять: Міжнародні стандарти фінансової звітності (IFRS); Міжнародні стандарти бухгалтерського обліку (IAS); Тлумачення, розроблені Комітетом з тлумачення міжнародної фінансової звітності (IFRIC).

В Україні відбувається поступове наближення положень (стандартів) бухгалтерського обліку П(С)БО та фінансової звітності у відповідність до вимог МСФЗ що зумовлює необхідність впровадження нових реформ та внесення змін до законодавчих актів.

Насамперед, реформування торкнулось банків України, які є важливим інструментом у розвитку сучасного економічного суспільства та безпосередніми посередниками між вітчизняними та іноземними підприємствами, тому фінансова звітність вітчизняних банків повинна бути прозорою, зрозумілою та інформативною для її користувачів. Слід зазначити, що на сьогодні все банківські установи повинні вести фінансовий облік та складати фінансову звітність згідно з МСФЗ, що робить її доступною для іноземних користувачів, а отже привертає увагу не тільки вітчизняних і й іноземних інвесторів.

Проблемам процесу формування фінансової звітності вітчизняних банків згідно МСФЗ приділяли увагу в своїх працях наступні вчені: Бутинець Ф.Ф, Голов С.Ф.,